

Kwartaalupdate

Bestuurdersaansprakelijkheid

Q3 2020

Introductie

In het derde kwartaal van 2020 zijn er op www.rechtspraak.nl 39 uitspraken gepubliceerd waarin de ingestelde vordering gegrond was op bestuurdersaansprakelijkheid. Het betrof 1 uitspraak van de Hoge Raad¹, 11 uitspraken van gerechtshoven en 27 van rechtbanken

In deze Kwartaalupdate Bestuurdersaansprakelijkheid voor Q3 2020 is een selectie gemaakt uit deze uitspraken. De navolgende onderwerpen komen aan bod:

01. Leiden privéonttrekkingen tot aansprakelijkheid van de bestuurder? (Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 7 juli 2020)	2
02. Bestuurdersaansprakelijkheid vanwege betalingsonwil buiten faillissement (Rechtbank Overijssel 8 juli 2020)	4
03. Regels omtrent bestuurdersaansprakelijkheid bij turboliquidatie (Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 21 juli 2020)	7
04. Hoe ver reikt jaarlijkse en finale decharge? (Rechtbank Noord-Holland 9 september 2020)	10
05. Aansprakelijkheid voor onbetaald gelaten factuur? (Rechtbank Oost-Brabant 23 september 2020)	13

¹ In deze zaak is het cassatieberoep afgewezen met een beroep op artikel 81 RO.

01

Leiden privéonttrekkingen tot aansprakelijkheid van de bestuurder?

(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 7 juli 2020)

Deze zaak gaat over bestuurdersaansprakelijkheid ten aanzien van het niet kunnen verhalen van geldleningen door onttrekking van activa aan een BV.

Geïntimeerde was via zijn persoonlijke holding aandeelhouder en bestuurder van X B.V. ('XBV'). In 2013 en 2014 heeft appellant verschillende leningen aan XBV verstrekt. Financieel ging het echter niet goed met XBV, waardoor XBV heeft besloten om haar activa te verkopen aan Y B.V. en haar activiteiten te beëindigen. XBV heeft met de door haar ontvangen koopprijs verschillende schulden voldaan. Verder zijn er bedragen overgemaakt naar geïntimeerde en is er via de persoonlijke holding van geïntimeerde een lening verstrekt aan zijn partner. Ondanks verschillende toezeggingen van XBV aan appellant, heeft appellant slechts een klein deel van zijn vordering betaald gekregen. De persoonlijke holding is in 2017 failliet verklaard.

Appellant vordert vervolgens dat geïntimeerde op grond van bestuurdersaansprakelijkheid moet worden veroordeeld tot betaling van de nog openstaande lening.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de vordering moet worden afgewezen, omdat bestuurdersaansprakelijkheid niet kan worden vastgesteld in een geschorste procedure tegen de persoonlijke holding (de procedure was vanwege het faillissement van de persoonlijke holding geschorst). Het hof oordeelt echter dat een geschorste procedure er niet aan in de weg staat om tussen andere partijen te oordelen over de aansprakelijkheid van haar bestuurder (artikel 29 Fw).

Het hof oordeelt vervolgens aan de hand van vaste rechtspraak (HR 12 juni 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2669 (Coral/Stalt) en HR 17 januari 2020, ECLI:NL:HR:2020:73) dat in dit geval sprake is van privédoorlening en privéonttrekkingen die ertoe hebben geleid dat de vordering van appellant als enige onbetaald is gebleven. Hiervoor kan geïntimeerde persoonlijk aansprakelijk worden gesteld indien hem daarvan persoonlijk

een ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Het hof overweegt dat na ontvangst van de koopprijs de activiteiten door XBV zijn gestaakt, waardoor geïntimeerde als indirect bestuurder er voor had moeten zorgen dat de koopprijs zou worden aangewend voor de betaling van de schuldeisers, waaronder appellant. Volgens het hof staat hierbij vast dat geïntimeerde bedragen ten gunste van zichzelf heeft onttrokken aan XBV. Daarnaast was ook de lening aan de partner van geïntimeerde een onverplichte rechtshandeling. Bovendien was de lening voor onbepaalde tijd verstrekt zonder dat de partner hiervoor zekerheid had verstrekt. Het hof komt dan ook tot het oordeel dat geïntimeerde misbruik heeft gemaakt van zijn positie als indirect bestuurder van XBV om zichzelf en zijn partner te bevoordelen, ondanks beloftes aan appellant dat zijn vordering zou worden voldaan. Daarom kan geïntimeerde persoonlijk een ernstig verwijt worden gemaakt, zodat hij uit onrechtmatige daad aansprakelijk is.

Uit deze zaak blijkt dat privéonttrekkingen kunnen leiden tot aansprakelijkheid van de bestuurder, indien aan hem persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Van een ernstig verwijt kan sprake zijn indien de bestuurder zichzelf heeft bevoordeeld ten opzichte van schuldeisers.

02

Bestuurdersaansprakelijkheid vanwege betalingsonwil buiten faillissement

(Rechtbank Overijssel 8 juli 2020)

In deze zaak stond de vraag centraal of de bestuurders van (het niet gefailleerde) HV Trade B.V. onrechtmatig hadden gehandeld jegens een schuldeiser door betalingsonwil te tonen dan wel selectieve betalingen te verrichten aan anderen dan de schuldeiser en daarbij misbruik te maken van rechtspersoonlijkheid teneinde de schuldeiser te benadelen.

Kortgezegd, liet HV Trade de vordering van een schuldeiser (uit hoofde van een veroordelend vonnis) onbetaald waarna de schuldeiser zich op het standpunt stelde dat de bestuurders van HV Trade ter zake van het selectief (niet) betalen een ernstig verwijt kon worden gemaakt omdat zij hadden bewerkstelligd of toegelaten dat HV Trade haar betalingsverplichting jegens de schuldeiser niet nakwam. Dit terwijl HV Trade – volgens de schuldeiser – over voldoende financiële middelen zou beschikken hetgeen zou blijken uit het feit dat er beslagen zijn gelegd en er ook geen actie door de vennootschap noch door derden is genomen om het faillissement aan te vragen. Hieruit zou volgens de schuldeiser blijken dat HV Trade kennelijk in staat was om aan haar verplichtingen te voldoen.

Volgens de rechtbank valt niet in te zien hoe het feit dat er beslag is gelegd door een andere schuldeiser, zou betekenen dat sprake is geweest van selectieve betaling door HV Trade. Het feit dat een andere schuldeiser beslag legt, betekent immers niet meer dan dat ook die schuldeiser onbetaald is gebleven en mogelijk zelfs (deels) onbetaald blijft. Daarnaast is de omstandigheid dat HV Trade niet failliet is dan wel het faillissement niet is aangevraagd en de schuldeiser dit bij gebrek aan een steunvordering evenmin zelf heeft kunnen bewerkstelligen volgens de rechtbank evenmin reden om te kunnen concluderen dat sprake zou zijn geweest van selectieve betaling. De afwezigheid van een faillissement(saanvraag) sluit immers niet uit dat een vennootschap (tijdelijk) in betalingsnood verkeert, nog daargelaten de situatie dat

zelfs na aanvraag van een faillissement nog sprake kan zijn van de situatie waarin het daadwerkelijke faillissement nog kon worden afgewend; zelfs in die situatie is met een selectieve betaling niet zonder meer voldaan aan het vereiste dat een bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt moet kunnen worden gemaakt (zie het arrest van de Hoge Raad van 17 januari 2020, ECLI:NL:HR:2020:73 opgenomen in kwartaalupdate Q1 2020).

Daarnaast verwijt de schuldeiser de moeder vennootschap – zijnde enig aandeelhouder en bestuurder van HV Trade – betalingsonwil in algemene zin, vergezeld van misbruik van rechtspersoonlijkheid door een strategische spreiding van kosten en baten over de verschillende (dochter)vennootschappen. De kosten en baten van de vennootschappen zouden zodanig worden verdeeld, dat de kosten worden ondergebracht in de vennootschap met de minste activa en derhalve verhaalsmogelijkheden.

De rechtbank overweegt dat inderdaad sprake is van betalingsonwil van de bestuurders.

1. De rechtbank legt daaraan allereerst een verklaring van een deurwaarder ten grondslag waarin is opgenomen dat de bestuurders heel goed zijn in het opzetten van diverse besloten vennootschappen om zichzelf te beschermen voor schuldeisers en dat het kantoorpand waar HV Trade feitelijk kantoor houdt, een verzamelgebouw is waar meerdere fake bedrijven ingeschreven staan waardoor ter plekke geen verhaal is.
2. Ten tweede legt de rechtbank aan haar oordeel ten grondslag een e-mail van de broer van één van de bestuurders waarin kortgezegd niet onderbouwd wordt aangegeven dat de vordering van de schuldeiser niet zal worden voldaan.
3. Tot slot blijkt uit het faillissementsverslag van de gefailleerde zuster vennootschap van HV Trade dat dit een lege vennootschap betrof met een aanzienlijke schuld. Hoewel deze informatie niet HV Trade betreft en daarom met behoedzaamheid wordt gewogen, draagt het volgens de rechtbank wel bij aan het vermoeden dat de moeder vennootschap met ondergekapitaliseerde dochter vennootschappen een disproportioneel verhaalsrisico schept voor derden.

Het vermoeden van deze vorm van misbruik van rechtspersoonlijkheid door de moeder vennootschap maakt – in uitdrukkelijke samenhang gezien met de e-mail

van de gerechtsdeurwaarder en de e-mail van de broer van één van de bestuurders – dat het op de weg van de moedervereniging als bestuurder van HV Trade had gelegen een inhoudelijke legitieme verklaring te geven waarom de schuldeiser niet wordt voldaan en derhalve van betalingsonwil geen sprake is, bijvoorbeeld door inzage te geven in de financiën van HV Trade of door aan te tonen dat op zijn minst is getracht tot een betalingsregeling te komen. Een enkel ontkennen dat nimmer de intentie zou hebben bestaan de facturen van de schuldeiser te voldoen, is in deze situatie volgens de rechtbank onvoldoende.

03

Regels omtrent bestuurdersaansprakelijkheid bij turboliquidatie

([Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 21 juli 2020](#))

In deze zaak was sprake van een verhuurder die was verwickeld in een procedure met haar huurder Syntona B.V. Op het moment dat de verhuurder uit hoofde van een veroordelend vonnis een vordering kreeg op Syntona, bleek Syntona beëindigd via turboliquidatie.

De verhuurder spreekt de (middellijk) bestuurders aan op grond van onrechtmatige daad. De verhuurder heeft hiertoe (onder meer) gesteld dat de turboliquidatie van Syntona onrechtmatig was, omdat er nog baten aanwezig waren in de zin van een goedgevulde orderportefeuille en klantenbestand. Een faillissement was volgens hem de aangewezen route voor vereffening geweest. Daarnaast zou volgens de verhuurder sprake zijn van selectieve betaling.

Het hof oordeelt dat het op de weg van de verhuurder ligt om feiten en omstandigheden te stellen en te onderbouwen die meebrengen dat de bestuurders jegens haar onrechtmatig hebben gehandeld en dat hen persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt, maar ook dat dit onrechtmatig handelen in causaal verband staat met de door haar geleden schade. Aangezien de daarvoor benodigde informatie zich deels in het domein van de bestuurders bevindt, heeft de kantonrechter terecht kunnen oordelen dat de bestuurders daartoe nadere stukken dienden te overleggen. Artikel 22 Rv biedt de rechter immers de ruimte om aan de bestuurders te vragen die stukken over te leggen (en over te gaan tot het openleggen van boeken) die hij nodig acht voor de beoordeling in de procedure.

Met betrekking tot het oordeel of de verhuurder schade heeft geleden door het handelen van de bestuurders en zo ja, welke omvang de verplichting tot schadevergoeding heeft, geldt als uitgangspunt dat de benadeelde zoveel mogelijk wordt gebracht in de toestand waarin hij zou hebben verkeerd indien de schadeveroorzakende gebeurtenis zou zijn uitgebleven. Voor de onderhavige zaak betekent dit dat de

schade moet worden gesteld op het nadelig verschil tussen het bedrag dat de verhuurder zou hebben ontvangen zonder de gebeurtenis waarop de aansprakelijkheid rust en het bedrag dat zij in feite ontvangt. De schadeveroorzakende gebeurtenis waarop de verhuurder haar vordering heeft ingestoken is tweeledig: enerzijds dat de vennootschap door een turboliquidatie is ontbonden terwijl er nog baten waren, zodat (een ontbinding na) een faillissement de aangewezen weg was geweest, anderzijds dat als die baten ontbreken dit het gevolg is van het onrechtmatig handelen van de bestuurders.

Uit de door de bestuurders aangeleverde administratie van Syntona leidt het hof af dat Syntona op het moment van ontbinding geen activa van enige betekenis had en sprake was van een verlieslatende onderneming. Verder is niet komen vast te staan dat de bestuurders activa en/of activiteiten hebben overgeheveld waarvoor een vergoeding aan Syntona was geïndiceerd. In zoverre is van onrechtmatig handelen van de zijde van de bestuurders niet gebleken.

Verder merkt het hof op dat als er sprake zou zijn geweest van enig onrechtmatig handelen van de bestuurders ten aanzien van de wijze van afwickelen van Syntona, de verhuurder hierdoor geen schade heeft geleden. Ook als geen turboliquidatie had plaatsgevonden, maar sprake zou zijn geweest van een faillissement, zouden onvoldoende baten aanwezig zijn geweest om de vordering van de verhuurder (deels) te voldoen. De verhuurder zou in faillissement immers een concurrente vordering hebben gehad op Syntona waarbij heeft te gelden dat de preferente vordering van de fiscus en de door een pandrecht gecureerde vordering van een van de bestuurders voorgaan, nog daargelaten de kosten van vereffening en de kosten van het faillissement.

Voor de praktijk is relevant dat wanneer een bestuurder op grond van onrechtmatige daad aansprakelijk wordt gesteld vanwege beëindiging van de onderneming via turboliquidatie terwijl de onderneming volgens de schuldeiser via faillissement beëindigd had moeten worden

1. het uitgangspunt is dat de schuldeiser feiten en omstandigheden dient te stellen die meebrengen dat de bestuurder jegens haar onrechtmatig heeft gehandeld, dat de bestuurder persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt en ook dat

dit onrechtmatig handelen in causaal verband staat met de door haar geleden schade,

2. de rechter de bestuurder – op grond van artikel 22 Rv – niettemin vaak verplicht stukken te overleggen (en over te gaan tot het openleggen van boeken) die de rechter nodig acht voor de beoordeling in de procedure,
3. indien komt vast te staan dat de onderneming via faillissement ontbonden had moeten worden in plaats van turboliquidatie, vastgesteld moet worden of in faillissement voldoende baten zouden zijn geweest om de vordering van de schuldeiser (deels) te voldoen en
4. indien niet tot deze conclusie kan worden gekomen, geen sprake is van schade en niet geconcludeerd kan worden tot – ondanks op onjuiste wijze ontbinden van de onderneming – bestuurdersaansprakelijkheid op grond van onrechtmatige daad.

04

Hoe ver reikt jaarlijkse en finale decharge?

(Rechtbank Noord-Holland 9 september 2020)

Het is inmiddels vaste rechtspraak (Staleman / Van de Ven, HR 10 januari 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZC2243) dat jaarlijkse decharge zich niet uitstrekt over informatie die de bestuurder aan de vennootschap (veelal de algemene vergadering van aandeelhouders) heeft onthouden en ook niet blijkt uit de jaarrekening. Decharge ziet derhalve enkel op informatie die bekend is bij de algemene vergadering en/of op gegevens die uit de jaarrekening blijken. De reikwijdte van finale kwijting (wordt vaak verleend bij terugtreden van bestuurders) is groter, maar ook hiervoor geldt dat de handelingen, waarvoor finale kwijting is verleend, bekend moeten zijn bij de aandeelhouders (HR 20 oktober 1989, ECLI:NL:HR:1989:AD0915). Na dechargeverlening kan de bestuurder in principe niet meer worden aangesproken door de vennootschap voor verwijtbaar handelen van de bestuurder jegens de vennootschap (waardoor de vennootschap schade heeft geleden).

Decharge wordt vaak als verweer aangevoerd in bestuurdersaansprakelijkheidskwesties, waardoor decharge een regelmatig terugkerend onderwerp is in de rechtspraak. Ook in deze zaak staat 'decharge' centraal, en de mogelijkheid om – ondanks een verstrekte jaarlijkse en finale decharge – een bestuurder aansprakelijk te stellen voor door een vennootschap geleden schade.

Parkdale LTD en Bestuurder I waren bestuurders van Parkdale International B.V. ("de Vennootschap"). Bestuurder II was bestuurder van Parkdale LTD (en dus indirect bestuurder van de Vennootschap) en tevens bestuurder en enig aandeelhouder van Dumul. In 2013 heeft de Vennootschap een lening verstrekt aan Dumul, die binnen twee jaar diende te worden terugbetaald. In 2015 en 2016 is aan de bestuurders (bij hun vertrek) finale kwijting verleend. De lening werd nadien, ondanks verzoeken van de Vennootschap daartoe, niet door Dumul terugbetaald. Ook Bestuurder I gaf niet thuis. Volgens de Vennootschap hebben de bestuurders ernstig verwijtbaar gehandeld en daarom heeft zij op grond van de interne aansprakelijkheid (artikel 2:9 BW) en

onrechtmatige daad (artikel 6:162 BW) de rechter verzocht om de bestuurders te veroordelen tot terugbetaling van de lening.

De rechtbank oordeelt dat de bestuurders ernstig verwijtbaar hebben gehandeld, aangezien i) de verstrekte lening niet paste binnen de bestedingsdoelstellingen, ii) geen zekerheid is bedongen voor de terugbetaling van de lening en iii) de lening op onjuiste wijze is verantwoord in de jaarrekeningen van de Vennootschap (de lening was immers verwerkt als een lening aan een dochtervennootschap van de Vennootschap). Bovendien wist Bestuurder II dat Dumul niet in staat zou zijn om de lening terug te betalen.

De bestuurders hebben vervolgens een beroep gedaan op de aan hen verleende jaarlijkse en finale decharge.

Ten aanzien van de jaarlijkse decharge oordeelt de rechtbank onder verwijzing naar het arrest Staleman / Van de Ven dat uit de jaarrekeningen en de daarbij behorende toelichting over 2013 en 2014 van de Vennootschap niet blijkt dat er een lening is verstrekt aan Dumul. Hierover zijn ook geen opmerkingen gemaakt in de algemene vergadering. Nu decharge zich niet uitstrekt over informatie die de bestuurder aan de vennootschap heeft onthouden en de lening ook niet bleek uit de jaarrekening, faalt het beroep op de jaarlijkse decharge.

Ten aanzien van de finale decharge verwijst de rechtbank naar het arrest van de Hoge Raad (HR 20 oktober 1989, ECLI:NL:HR:1989:AD0915), waarin de Hoge Raad heeft geoordeeld dat een bestuurder zich op deze finale decharge kan beroepen, ook ten aanzien van handelingen die – opzettelijk of onzorgvuldig – nadeel hebben toegebracht aan de vennootschap. Hiervoor geldt wel dat de aandeelhouders hiermee bekend moeten zijn.

In onderhavige zaak is de algemene vergadering echter pas na het verlenen van de finale decharge bekend geworden met de administratie, waarin ook de desbetreffende leningsovereenkomst was opgenomen. Hierdoor waren de aandeelhouders ten tijde van het verlenen van de finale decharge niet op de hoogte van het feit dat een geldleningsovereenkomst was gesloten tussen de Vennootschap en Dumul (en niet

met haar dochtervennootschap, zoals uit de jaarrekening bleek) en derhalve van het verwijtbaar handelen van de bestuurders. Om die reden slaagt ook het beroep van de bestuurders op finale decharge niet.

05

Aansprakelijkheid voor onbetaald gelaten factuur?

(Rechtbank Oost-Brabant 23 september 2020)

In deze zaak staat de vraag centraal of de (indirect) bestuurder aansprakelijk is, omdat de vennootschap een factuur onbetaald laat.

EPS Holding en Van de Vin B.V. zijn een garantieovereenkomst aangegaan op grond waarvan EPS Holding garant zal staan voor alle betalingen, die haar dochtervennootschap, EPS Bouw, aan Van de Vin B.V. zal moeten voldoen. Nadat EPS Bouw een factuur onbetaald laat, heeft Van de Vin B.V. EPS Holding aangesproken. EPS Holding weigert echter te betalen.

Van de Vin B.V. vordert vervolgens van EPS Holding en haar bestuurder (“de Bestuurder”) betaling van de factuur en alle overige door haar gemaakte kosten op grond van de garantieovereenkomst, onrechtmatige daad en artikel 2:11 BW (ten aanzien van de Bestuurder).

Ten aanzien van EPS Holding stelt Van de Vin B.V. dat zij onrechtmatig heeft gehandeld doordat zij heeft bewerkstelligd dan wel heeft toegelaten dat EPS Bouw haar betalingsverplichting jegens Van de Vin B.V. niet is nagekomen. Daarnaast stelt Van de Vin B.V. dat EPS Holding wist of behoorde te weten dat EPS Bouw haar verplichting niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden. Volgens Van de Vin B.V. had EPS Holding voor voldoende financiële middelen moeten zorgen, zodat EPS Bouw aan haar betalingsverplichting kon voldoen.

De rechtbank oordeelt dat EPS Holding op grond van de garantieovereenkomst aansprakelijk is. Echter faalt het beroep op grond van de onrechtmatige daad, aangezien Van de Vin B.V. niet heeft gemotiveerd waarom EPS Holding wist of behoorde te weten dat EPS Bouw haar verplichtingen niet zou nakomen. Daarnaast oordeelt de rechtbank dat Van de Vin B.V. niet heeft onderbouwd waarom EPS Holding ervoor moest zorgdragen dat EPS Bouw over voldoende financiële middelen

zou kunnen beschikken, zodat de vordering van Van de Vin B.V. zou worden voldaan. Volgens de rechtbank zou door het volgen van deze stelling de garantie immers een dode letter worden: EPS Holding had zich juist garant gesteld voor situaties, waarin EPS Bouw haar betalingsverplichtingen niet meer zou kunnen voldoen.

Ten aanzien van de Bestuurder stelt Van de Vin B.V. dat hij onrechtmatig heeft gehandeld, omdat hij heeft bewerkstelligd dat zowel EPS Bouw als EPS Holding hun betalingsverplichting jegens Van de Vin B.V. niet zijn nagekomen. Volgens Van de Vin B.V. had het namelijk op de weg van de Bestuurder gelegen om te zorgen dat EPS Bouw over voldoende financiële middelen zou beschikken. Volgens Van de Vin B.V. frustriert de Bestuurder bovendien de verhaalsmogelijkheden.

De rechtbank beoordeelt deze stellingen aan de hand van het arrest Ontvanger/ Roelofsen, waarin de Hoge Raad heeft bepaald dat een bestuurder aansprakelijk kan worden gehouden indien hij heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap haar wettelijke of contractuele verplichtingen niet nakomt en het handelen of nalaten ten opzichte van de schuldeiser in de gegeven omstandigheden zodanig onzorgvuldig is dat de bestuurder daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Onder verwijzing naar dit arrest overweegt de rechtbank dat het een en ander leidt tot de conclusie dat geen sprake is van een persoonlijk ernstig verwijt. Van de Vin B.V. heeft immers de mogelijkheid om de vordering op grond van de garantieovereenkomst te verhalen. Daarnaast is pas sprake van onrechtmatig handelen indien de gedraging die in strijd komt met de contractuele verplichting (niet betalen van de vordering) ook los en onafhankelijk van deze verplichting als onrechtmatige gedraging kan worden gezien. Volgens de rechtbank valt in deze zaak niet in te zien waarom het niet betalen van een geldsom is aan te merken als onrechtmatig handelen.

Een vraag over bestuurders-aansprakelijkheid?

Neem contact op met een van onze specialisten

Vincent Terlouw
Partner / Advocaat

+31 6 5112 0296

v.terlouw@ploum.nl

Maurice Verhoeven
Partner / Advocaat

+31 6 2036 4060

m.verhoeven@ploum.nl

Thomas Munnik
Advocaat

+31 6 2248 1755

t.munnik@ploum.nl

Suzanne van Aalst
Advocaat

+31 6 1255 6802

s.vanaalst@ploum.nl

Annerieke Meerkerk
Advocaat-stagiaire

+31 6 1117 6305

a.meerkerk@ploum.nl

Boaz van Honk
Juridisch medewerker

+31 6 3008 0195

b.vanhonk@ploum.nl